

Eskiye Özlem Duyulur mu

– Sevinç A. K. · 09 Haziran 2012

"Ah nerede o eski zamanlar" diye söze başlamak için henüz çok gencim, ama gelin görün ki şimdiden özlemeye başladım o günleri.. Belki cep telefonlarımız yoktu, hatta evimizde bile yoktu telefon ve komşudan veya bakkaldan rica ederdik işimiz düştüğünde. Bilgisayar desen; bizim için en lüks ihtiyaçtı o zamanlarda. Bakkala gittiğimizde çikolatalara, büsküvilere şöyle uzaktan bakar, iç geçirir ve büyükçe bir plastik kabın içindeki yuvarlak, şekerli sakızlardan en sevdiğimiz rengi bulup alana kadar karıştırır, alt-üst eder öylece geri dönerdik evimize bir yandan sakız çiğnerken, ellerimizde ekmek. Poşet de verilmezdi hani her defasında, evden götürürdük çoğu kez. Şimdilerde, her veledin elinde bir telefon ki bende olmayan onlarda mevcut son modellisinden. Evlerindeki bilgisayarlar haricinde (masaüstü, laptop, tablet..) bir de ipotlerle giriyorlar istedikleri zaman nete. Onlar için her şey ellerinin altında. Artık bakkalların da adı kaldı zaten, şimdilerde neredeyse her adım başı her hangi bir market zincirinin mağazasına gerseniz eliniz kolunuz dolu çıkabiliyorsunuz paranız olmasa dahi ne de olsa kredi kartları var cüzdanlarında. Hatırlıyorum da erkek kardeşlerim sakızlardan çıkan yapışkanları biriktirirdi hediye kazanmak için. Hatta arkadaşlar arasında anlaşmalı olurdu şöyle ki; bende 1. sıradaki yapışkandan 3 defa çıktı, diğerinde ise 3. sıradaki yapışkandan 2 kez. Hemen aralarında takas edilir, trampayı da bu şekilde bilmeden öğrenirlerdi taa o zamanlarda. Bir bisiklet sahibi olmak o kadar kolay da değildi hani, olandan da izin alıncaya dek akla kararı seçerdi olmayan. Hem annesi- babası görür de kızar korkusu olurdu biraz. O sebeple hangi yapışkanlı sakızlar bisiklet veriyorsa onu biriktirmeye koyulurdu canla başla. Şimdileri yazmaya gerek var mı ki? Daha 14 yaşında başlıyorlar motosiklete binmeye.. Ağaçlara tırmanırdık, en tepedeki olgunlaşmış kıpkırmızı iri kirazı almak için incecik dallara basmaya korkmazdık, o kadar cesaretliydik yani. Dutu yemeye ağacından başlardık ki tadına doyum olmaz. Millet silkelemeye dursun, biz çoktan haklardık bile :) Pekmez kaynatmak zahmetli olurdu ya, tadını bir de yiyene sor, kalır mı daha yorgunluk. Üzüm yerken elimi arı sokmuştu benim bir keresinde, babam bıçağın tersiyle parmağımın üzerinde gezdirip sonra da yoğurt sürmüştü. Şişmişti gerçi, 3 gün oynatmadığımı bilirim. Çok tez canlı değildik sanki. Şehir yerlerinde şimdilerde ağaç bulursanız korumaya alın, bulduğunuz o ağaç görmüş göreceğiz yegane ağaç olabilir. Zira, sahte çimler büyütülüyor parklarda ne papatya ne de gelincik dahi büyümeyen. Okula gittiğimiz zamanlarda öğretmen araştırma ödevi vermişse şayet evinde ansiklopedi seti olan komşularımıza akın ederdik araştırmaya. Bir keresinde "Kutup Yıldızı" konulu ödev vermişti öğretmen, saatlerce 5 sayfalık yazıyı hem okuyup biryandan da yazdığımı bilirim. Çok şanslılar diyemiyorum şimdikiler için, bakınız google amcama 'kutup' yazdığınızda 'yıldızı' ile birlikte veriyor yanıtınızı leblebiyi anlayan pratikliğiyle. Sağ tıklayıp 'yazdır'da dersiniz, buyrun size hazır bilgi. Teknolojiye ya da gelişime kapalı biri değilim. Yazdıklarımın bu mana çıkmasını elbet. Sadece kolay tükettiğimize değinmek istiyorum biraz. Üzerimize aldığımız bluzun ne zorluklarla üretildiğini, defterimizdeki tek sayfanın hangi üretim aşamalarından geçerek elimize geldiğini, bir şiir kitabının ne emekler sarfedilerek basıldığını bilmeden bir bakmışsınız çöpe gitmiş ve içimiz cız dahi etmemiş.

Bazı şeylerin kolay elde edilmesi ürkütüyor beni sadece. Eskiden deselerdi ki:" Gelecekte şöyle şöyle şeyler olacak ve siz bu günlerinizi çok arayacaksınız." diye, eminim gülüp geçerdi çoğusu. Sevgilerde öyle değil mi sizce? Aşka inancım yok diyen biri niçin böyle bir söz eder ki aşkı dahi tatmadan? Sanal alemin bu konuda etkisi asla hafife alınmamalı. Kendine kaçamak arayan biri rahatlıkla istediğine ulaşabilir karşı tarafında meyili varsa. Sonra yine aynı kişi bir başkasına aşık olduğunu söyler ve daha bir başkasına da aynı anda.

Sonra efendim, artık gizli saklı kaçamak durumlarda yok. Rahatlıkla el ele, kol kola hatta ve hatta dudak dudağa bile gelseniz kimse yadırgamaz oldu artık toplumda. Her şey gibi bunu da tüketiyoruz artık kolaylıkla, sonrasında acı da çekmiyoruz hani, nasılsa biri gider biri gelir mantığıyla. Yaşlılığında ne olurum onu bile bilmiyorum. Otobüse bindiğimde onların halini gördüğümde, kendilerine uyulmayan saygının nasıl farkındalarsa, ben de aynı o farkındalıkta kendimi düşünüyorum. Bana da yer vermezler mi acaba?

Gelecek nesil adına kaygı duyuyorum biraz. Biz belki de en güzel günlerimizi yaşıyoruz ve özlem duyabiliyoruz eskilere. Gelecek nesilin eskisi bile olmayacak gibi bu gidişle. Yaşadıkları ve anlatacakları anıları da sınırlı ve basmakalıp olacak sanki.

Bugün kaçımız onları düşünüyoruz peki?

Ah nerede o eski zamanlar demeden öncesinde, kaçımız onlara gereken özveriyi gösteriyoruz ben dahil..

Kıyaslamak ne kadar doğrudur bunu da bilemiyorum zira yaşım genç nesil tabirinde. Umarım özlem duyduklarımız gelecekteki bir günün keşkesi olmasın... * * * Sevinçli NOT : Yazacak olduklarım daha bunun iki üç katı iken, okunmama ihtimalini düşünerekten vazgeçiyorum her defasında düşüncelerimden..